

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4CoPr/2/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8512204894
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8512204894.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., predsedníčky senátu a sudcov JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Viery Kandrikovej v právnej veci žalobkyne Mgr. L. R., bytom N. XX, T. B., právne zastúpenej JUDr. Vierou Komanovou, advokátkou, ul. 17. novembra 31, Stará Ľubovňa proti žalovanej Obci Údol, Údol 2, Plavnica, IČO: 00 330 221, právne zastúpený Mgr. Marošom Ježíkom, advokátom, Okružná 65, Stará Ľubovňa, o určení neplatnosti výpovede, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa, č. k. 1Cpr 1/2012-73 zo dňa 15. 02. 2013 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa určil, že výpoveď zo dňa 16. 04. 2012 pracovného pomeru uzatvoreného medzi účastníkmi konania pracovnou zmluvou zo dňa 02. 01. 2011 daná žalovanou žalobkyňou je neplatná. Vyslovil, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení poukázal na výsledky vykonaného dokazovania, obsah pripojených listinných dôkazov, výpovede svedkov L. D. a L. T.. Citoval ust. 1 ods. 1, 2 písm. a) ods. 4 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení platnom a účinnom ku dňu podania výpovede, ďalej ust. § 3 ods. 1, § 42 ods. 2, § 61 ods. 1, 2, § 63 ods. 1 písm. d) bodu 1, ods. 2 písm. a) Zákonníka práce, ako aj ust. § 62 ods. 1 - 4, 7, § 77, ďalej ust. § 3 ods. 1, 3, 5, 7 písm. b), 8 písm. b), § ods. 9 zákona č. 596/2003 Z. z. o štátnej správe v školstve a školskej správe v znení platnom a účinnom v čase podania výpovede. Ďalej ust. § 10 ods. 1, § 3, § 34 ods. 1 písm. a) zákona č. 314/2009 Z. z. o pedagogických zamestnancoch a odborných zamestnancoch v znení platnom a účinnom v čase podania výpovede a uviedol, že žalobkyňa bola vymenovaná do funkcie riaditeľky Základnej školy s materskou školou G. a následne bola medzi ňou a žalovanou uzatvorená pracovná zmluva v zmysle ust. § 42 Zákonníka práce. Podaním zo dňa 16. 04. 2012 žalovaná žalobkyňu odvolala z funkcie riaditeľky Základnej školy s materskou školou G., pričom samotná žalobkyňa potvrdila dôvodnosť odvolania z titulu porušenia povinnosti podľa § 10 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 552/2003 Z. z., kde je absolútne irelevantná jej obhajoba v tom, že uvedené povinnosti nedodrжала vzhľadom na množstvo pracovných povinností. Dôvodom odvolania z funkcie riaditeľky školy bolo nesplnenie povinnosti absolvovaním odbornej prípravy vedúcich pedagogických zamestnancov v zmysle ust. § 5 ods. 9 zákona č. 596/2003 Z. z., čo žalobkyňa v celom konaní nepreukázala, žeby absolvovanie takejto prípravy začala pred jej odvolaním z funkcie. Žalovaná však preukázateľne v čase odvolávania žalobkyne z funkcie riaditeľky školy nemala preukázateľnú vedomosť o tom, žeby nebolo začaté s takouto prípravou vedúceho pedagogického zamestnanca zo strany žalobkyne a okrem toho už vôbec nemohli v uvedenom čase relevantne tvrdiť, že príprava nebola absolvovaná, nakoľko žalobkyňa bola povinná, ale aj oprávnená skončiť takúto prípravu najneskôr do 3 rokov od obsadenia funkcie riaditeľky školy, ktorá v čase jej odvolania z funkcie ešte neuplynula. Odvolanie z funkcie riaditeľky školy

však možno minimálne z dôvodu porušenia jej povinnosti podľa ust. § 10 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 552/2003 Z. z. považovať za platné.

Predmetom tohto konania však bola namietaná neplatnosť výpovede daná žalovanou žalobkyni z pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou z 02. 01. 2011, podaním zo dňa 16. 04. 2012, ktorú žalobu o určenie neplatnosti žalobkyňa podala včas v zmysle ust. § 77 Zákonníka práce z dôvodu, že výpoveď jej bola doručená dňa 20. 04. 2012, výpovedná doba začala plynúť dňom 01. 05. 2012 a uplynula 30. 06. 2012 a žaloba bola podaná na súde dňa 24. 08. 2012.

Žalobkyni bola daná výpoveď v zmysle ust. § 63 ods. 1 písm. d) bodu 1 Zákonníka práce z dôvodu, že nespĺňa predpoklady ustanovené právnymi predpismi na výkon dohodnutej práce, pričom žalovaná vo výpovedi zároveň v súlade s ust. § 63 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce poukázala na to, že nemá možnosť žalobkyňu ďalej zamestnávať, a to ani na kratší pracovný čas, v mieste ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce.

Predpokladmi v zmysle dôvodne podanej výpovede sú predpoklady uvedené citovaným ust. § 3 ods. 5 zákona č. 596/2003 Z. z. a § 34 ods. 2 zákona č. 317/2009 Z. z.. Súd poukázal na to, že žalovaná žiadnym spôsobom nepreukázala, žeby uvedené predpoklady žalobkyňa v čase podania výpovede z pracovného pomeru nespĺňala, pričom osobitne k predpokladu podľa ust. § 34 ods. 2 písm. d) zákona č. 317/2009 Z. z.. súd zdôraznil, že sa viaže na úspešné ukončenie funkčného vzdelávania uvedeného v lehote, ktorú v čase podania výpovede mala žalobkyňa ešte zachovanú.

Ďalej súd poukázal na skutkové vymedzenie dôvodu výpovede danej žalobkyni žalovanou, jej podaním zo dňa 16. 04. 2012, ktoré spočívalo v skutočnosti, že žalobkyňa bola rozhodnutím zriaďovateľa odvolaná z funkcie riaditeľky školy. Takéto skutkové vymedzenie nezodpovedá výpovednému dôvodu podľa ust. § 63 ods. 1 písm. d) bodu 1 Zákonníka práce, z ktorého bola žalobkyni daná výpoveď, pričom výpoveď nebola žalobkyni daná z dôvodu podľa ust. § 63 ods. 1 písm. d) bodu 2 Zákonníka práce, teda z dôvodu, že prestala spĺňať požiadavky v zmysle ust. § 42 ods. 2 Zákonníka práce. Výpoveď z pracovného pomeru uzatvoreného účastníkmi z 02. 01. 2011 daná žalovanou žalobkyni podaním zo dňa 16. 04. 2012, ktorý dôvod podanej výpovede nebol skutkovo vymedzený tak, aby ho nebolo možné zamedziť s iným dôvodom (žalovaná vo výpovedi neuviedla, ktoré konkrétne predpoklady uvedené v ust. § 3 ods. 5 zákona č. 596/2003 Z. z. a § 34 ods. 2 zákona č. 317/2009 Z. z. žalobkyňa v čase podania výpovede nespĺňala). Z tohto dôvodu v zmysle ust. § 61 ods. 2 Zákonníka práce súd určil, že výpoveď je neplatná a žalobe vyhovel.

K výroku o trovách konania poukázal na ust. § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, o ktorých rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

V zákonom stanovenej lehote podala proti rozsudku odvolanie žalovaná. Namietali nesprávne skutkové závery, vrátane nesprávneho právneho posúdenia. Zdôraznili, že súd sa nedostatočne vysporiadal s otázkou týkajúcou sa v zákone stanovenej lehote na podanie prihlášky na funkčné vzdelávanie, keď vo svojom rozhodnutí neprihliadal na ust. § 5 ods. 9 zákona č. 596/2003 Z. z., je jasne napísané, že riaditeľ a ostatní pedagogickí zamestnanci sú povinní absolvovať prípravu budúcich pedagogických zamestnancov, ktorú začnú najneskôr do jedného roka od vymenovania do funkcie a skončí ju najneskôr do 3 rokov od obsadenia funkcie. Taktiež nesúhlasili so záverom súdu o nedostatočne konkretizovanom výpovednom dôvode. Poukázali na to, že výpovedný dôvod fakticky vyplýva zo samotného obsahu výpovede, kde je uvedené, že žalobkyňa bola nesplnením si zákonných povinností odvolaná z funkcie riaditeľky, s čím súčasne prestala spĺňať požiadavky podľa ust. § 42 ods. 2 Zákonníka práce, a teda výpovedný dôvod podľa ust. § 63 ods. 1 písm. d) bod 2 Zákonníka práce priamo vo výpovedi označený nebol, avšak z obsahovej stránky danej výpovede príslušný výpovedný dôvod nepriamo vyplýva vzhľadom k vyššie uvedenému. Poukázali na ust. § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, t. j. interpretačné pravidlo prejavu vôle s tým, že Zákonník práce nikde vo svojich ustanoveniach nedefinuje povinnosť pri výpovedi v jej obsahu uvádzať paragrafové znenie, ale určuje len povinnosť skutkovo výpovedný dôvod vymedziť. Podľa názoru žalovanej výpoveď daná žalobkyni spĺňa všetky náležitosti v

zmysle ust. § 63 ods. 1 písm. d) bodu 2 Zákonníka práce. Navrhli zmeniť napadnutý rozsudok a žalobu zamietnuť. V prípade úspechu si uplatnil náhradu trov konania.

Právna zástupkyňa žalobkyne vo vyjadrení k odvolaniu poukázala na to, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil. Zdôraznila, že Zákonník práce jasne vymedzuje v zmysle ust. § 61 ods. 2, že dôvod výpovede sa musí skutkovo vymedziť tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, lebo výpoveď je prísne formalistickým právnym úkonom. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1NCdo 2/2008 zo dňa 28. 07. 2008, ktoré sa týka obdobnej veci, z ktorého jednoznačne vyplýva, že dôvod výpovede musí byť skutkovo vymedzený tak, aby bolo zrejmé, čo bolo dôvodom výpovede. Musí byť vymedzený nezameniteľným spôsobom a okolnosti výpovedného dôvodu musia byť opísané tak, aby neboli zameniteľné s inými skutkami. Zdôraznila, že v písomnej výpovedi zo dňa 16. 04. 2012 nie je uvedený žiadny konkrétny výpovedný dôvod, preto navrhla potvrdiť napadnutý rozsudok. Uplatnila si náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 10 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, ďalej len Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 Občianskeho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania s nariadením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia, ktorý bol oznámený na úradnej tabuli súdu od 18. 09. 2013, ako aj na internetovej stránke odvolacieho súdu (§ 214 ods. 2 v spojení s ust. § 156 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

Oboznámením sa s obsahom spisu, ako aj výsledkami vykonaného dokazovania, dôvodmi napadnutého rozhodnutia, odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením uvedeným súdom prvého stupňa po skutkovej, ako aj právnej stránke.

K odvolaniu žalovaného uvádza, že hodnotenie dôkazov je vecou súdu. Súd vyhodnotil jednotlivé dôkazy jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcou z ust. § 132 Občianskeho súdneho poriadku. Nie je porušením práva účastníka na súdnu ochranu, ani porušením práva na spravodlivý súdny proces zaručeného Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná, iné hodnotenie vykonaných dôkazov, ako podľa názoru účastníka, ktorý dôkazy navrhol vykonať. Súd prvého stupňa sa správne zaoberal predmetom konania, t. j. určením neplatnosti výpovede danej žalovanou žalobkyni listom zo dňa 16. 04. 2012 a určil, že výpoveď je neplatná z dôvodu, že vo výpovedi nebol uvedený konkrétny výpovedný dôvod, ktorý nebol skutkovo vymedzený.

Na platnosť výpovede musia byť splnené určité hmotnoprávne podmienky, ku ktorým patrí prejav vôle účastníka smerujúci k rozviazaniu pracovného pomeru výpoveďou, ktorého náležitosťou je uvedenie výpovedného dôvodu v písomnej výpovedi. Výpovedný dôvod sa musí v písomnej výpovedi uviesť tak, aby bolo zrejmé, aké sú skutočné dôvody, ktoré vedú druhého účastníka k tomu, čo chcel účastník prejsť, t. j. ktorý zákonný výpovedný dôvod uplatňuje a aby sa zabezpečilo, že uplatnený výpovedný dôvod sa nebude môcť dodatočne meniť. Výpovedný dôvod je potrebné určitým spôsobom konkretizovať uvedením skutočností, v ktorých účastník vidí realizáciu zákonného dôvodu výpovede tak, aby nemohli vzniknúť pochybnosti, z ktorého dôvodu sa výpoveď dáva (§ V2/1967, Helena Barancová, Zákonník práce, Komentár).

Súd prvého stupňa správne posudzoval náležitosti výpovede z dôvodu, že predmetom konania bola namietaná jej neplatnosť. Tvrdenie žalovanej o nesprávnom posúdení výpovedného dôvodu nebolo opodstatnené. Odvolací súd súhlasí s názorom žalovanej, že nie je povinnosťou uvádzať zákonné ustanovenie, avšak nesúhlasí v tom, že vo výpovedi zo dňa 16. 04. 2012 č. 31/S/2012 (č. I. 8 spisu) je výpovedný dôvod jasne konkretizovaný. Z obsahu výpovede vyplýva, že dôvodom odvolania z funkcie riaditeľky sa končí jej pracovný pomer výpoveďou a takáto formulácia nespĺňa hmotnoprávnu podmienku

platnosti výpovede, t. j. konkretizáciu výpovedného dôvodu tak, aby bol nezameniteľný s iným dôvodom. Navyše aj sama žalovaná v odvolaní uvádza, že výpovedný dôvod nebol priamo vo výpovedí označený, avšak z obsahovej stránky danej výpovede príslušný výpovedný dôvod nepriamo vyplýval. Takáto konkretizácia výpovedného dôvodu nespĺňa náležitosti vyplývajúce z ust. § 61 ods. 2 Zákonníka práce, na čo súd prvého stupňa správne poukázal.

Z tohto dôvodu namietané nesprávne skutkové závery vrátane nesprávneho právneho posúdenia nebolo opodstatnené. Ďalšie skutkové okolnosti týkajúce sa veci samej boli právne bezvýznamné k predmetu konania, a preto odvolací súd k nim nezaujal vecné stanovisko.

Z týchto dôvodov odvolací súd nepovažoval odvolanie žalovanej za dôvodné, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil v súlade s ust. § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa ust. § 224 ods. 1, 4 Občianskeho súdneho poriadku, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Ak odvolací súd rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu vo veci samej, ktorým nebolo rozhodnuté o trovách konania z dôvodu postupu podľa § 151 ods. 3, o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

O trovách odvolacieho konania bude rozhodnuté súdom prvého stupňa, o ktorých doposiaľ nebolo rozhodnuté.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozsudku odvolanie nie je prípustné.